

[Thisted Knudsen.]

årlige udgift ved at bebo en sådan bolig er af en sådan størrelsesorden, at der ikke er flere, der kan betale den.

Boligselskaberne har også denne gruppe af boliger. Det er ingen kritik af boligselskaberne; jeg kender dem ud og ind. Man bygger fornuftigt; man bygger i serieproduktion for at gøre det billigst muligt. Man skal ikke tjene noget på det; man forlanger en lille udbetaling. Alligevel er det sådan, at selv denne type af boliger i dag i mange byområder står ledige og usolgte.

Så er det, man har lov til at spørge, for det har en vis interesse, navnlig når man kører frem med „flere boliger til overkommelige priser“: har boligministeriet nogen oversigt over, hvor mange boliger der af denne beskaffenhed står ledige? Det er egentlig det, det drejer sig om også i forbindelse med det, som gøres gældende i øjeblikket om boligpolitikken.

Boligministeren (Carl P. Jensen): Det ærede medlems udtalelser og sagkyndige vurdering af de sociale boligselskabers indsats og forretningsmetoder har rørt mig dybt!

Jeg vil gerne indledningsvis fastslå, at der ikke eksisterer en statistik, der kan give nøjagtig oplysning om det stillede spørgsmål. En sådan statistik ville i adskillige tilfælde være forældet efter blot en måneds forløb efter tilvejebringelsen. I øvrigt er det jo et spørgsmål, hvad man forstår ved en tom nyopført bolig. Hvis der i en kommune samtidig færdiggøres et stort antal lejligheder, vil der meget let gå en vis periode, før alle lejligheder er beboet, afhængigt af beboernes dispositioner og måske også tillid til, at færdiggørelsen finder sted netop på det tidspunkt, man havde regnet med, og det kan altså medføre, at der går nogen tid, før alle lejligheder er beboet, uanset om boligens leje eller husets salgspris i øvrigt måtte anses for rimelig. En rent kortvarig træghed i udlejningen kan altså ikke betegnes med, at der henstår lejligheder, der ikke kan udlejes.

Jeg vil gerne prøve at besvare først spørgsmålet om det sociale byggeri, dernæst om det private byggeri.

For det førstnævnte gælder, at der hidtil praktisk talt ikke har eksisteret problemer med udlejning eller salg af nyopførte boliger.

Der er ikke foreskrevet nogen indberetningspligt til ministeriet om eventuelle ledige lejligheder i sociale selskaber, men efter hvad der er os bekendt gennem løbende forhandlinger med kommuner og bygherrer, er begrebet ledige lejligheder i det sociale byggeri så godt som ukendt. Der kan peges på enkelte eksempler; jeg ved eksempelvis, at der i Rødby står ca. 40 lejligheder, som endnu ikke er udlejet, men her er tale om et rent lokalt overgangsfænomen i forbindelse med etableringen af den nye færgerute. I en enkelt by har et socialt selskab, der bygger med salg for øje, nogle enkelte usolgte huse; men de få eksempler, der foreligger, skal jo sammenholdes med det sociale byggeris samlede årlige boligproduktion, og gør man det, vil man se, at det er et rent undtagelsesfænomen.

For det private byggeris vedkommende har man — ikke mindst gennem annoncer — kendskab til en vis ledighed for færdige boliger; eksakte tal har vi ikke, fordi vi har ikke nogen kontrollerende virksomhed over for private byggekonsortier, der jo ikke har nogen indberetningspligt; og denne ledighed har vist sig i visse byer uden for byggereregulerings område. Som eksempel har netop i disse dages debat været nævnt Randers. En vis lejlighedsledighed er vel i øvrigt en naturlig følge af frigivelsen af byggeriet. Det er jo netop hensigten, at man her skal lade markedsmekanismen bestemme, hvor mange lejligheder af de forskellige kategorier der skal bygges og til hvilke priser, og ved en privat investering er der en vis risiko. Viser markedet sig at være mættet af en bestemt vare til en bestemt pris, ændres produktionen eller prisdannelsen. Det samme gælder for byggeriet: svigter efterspørgslen efter en bestemt kategori som f. eks. et antal lejligheder, som vi kender det her i hovedstadsområdet, der tilbydes til en leje, der ligger et sted mellem 2.000 kr. og 3.000 kr. pr. måned, ja, så er det klart, at når det ikke kan svare sig at bygge den pågældende kategori, vil byggeriet vende sig mod andre former.

Men vedrørende hele problemet vil jeg gerne sige, at kravet om at få boligproblemet løst jo bl. a. indebærer ønsket om at få oparbejdet en vis boligreserve, og derfor behøver antallet af ledige lejligheder ikke i sig selv at være noget udtryk for, om byg-